

Hồi 4

Trả Giá

Lý Hoại đã say.

Hắn làm sao mà không say được?

Một người lúc bị thương lạc lỏng chán nản thất bại, nếu quả ý chí đủ kiên cường, có thể không say. Nếu quả không có tiền mua rượu, nếu quả căn bản không biết uống rượu, đương nhiên cũng không say.

Tình huống hiện tại của Lý Hoại lại không phải như vậy.

Lý Hoại tịnh không bị thương lạc lỏng chán nản thất bại, Lý Hoại chỉ bất quá đụng phải một vấn đề hắn không thể giải quyết.

Lý Hoại có tiền mua rượu, Lý Hoại khoái uống rượu, Lý Hoại cũng giỏi uống rượu.

Quan trọng nhất là, vấn đề hiện tại của Lý Hoại còn lớn hơn so với tám ngàn vấn đề khác của người ta cộng lại.

Cho nên Lý Hoại đã say.

Lý Hoại sợ uống say. Để cho mình say thống khoái, thân thể mềm nhũn, mặt mày đỏ lửng, cũng có chỗ khả ái. Cho phép một thứ ma túy nhất thiết làm cho mình quên đi những thống khổ trên xác thân, nếu quả nó không khả ái, ai lại nguyện ý để cho thứ ma túy đó mê hoặc.

Chỉ tiếc là thứ cảm giác đó không thể kéo dài lâu, cũng không thể đáng tin cậy.

Từ cổ chí kim, trên trời dưới đất, điều đó đại khái là chuyện đau đầu nhất của mỗi một kẻ say. Bởi vì mỗi một kẻ say đều phải say, không thể không say, tỉnh dậy lại phải đối diện hiện thực.

Càng đáng sợ hơn là, mỗi một kẻ say khi tỉnh dậy, đối diện với hiện thực, thông thường đều là hiện thực mà mình không muốn đối diện nhất.

Lý Hoại đã tỉnh.

Sau khi hắn tỉnh, chuyện đầu tiên hắn đối diện, là một khuôn mặt vô tình vô nghĩa, hơn nữa còn không có biểu tình gì, khuôn mặt của Hàn Tuấn.

Lý Hoại lại say.

Lý Hoại lại tỉnh.

Hắn cũng không biết mình đã say bao nhiêu lần, chỉ khổ là sau mỗi lần say hắn đều phải tỉnh dậy. Hiện tại hắn thật sự hy vọng hắn có thể say vĩnh viễn không tỉnh. Bởi vì hắn thật sự không muốn nhìn thấy bộ mặt của Hàn Tuấn nữa.

Hắn cũng không biết mình tại sao lại rơi vào tay Hàn Tuấn.

Kỳ quái là bộ dạng của Hàn Tuấn xem chừng cũng tịnh không mấy hoan hỉ gặp được hắn, chỉ bắt quá dùng nhãn thần rất lãnh đạm nhìn hắn, thậm chí cơ hồ vượt hẳn sự lãnh đạm thường tình.

Phản ứng của Lý Hoại đối với cảm giác đó cường liệt phi thường, bởi vì nơi đây tằm tối phi thường, sau khi Lý Hoại tỉnh rượu, chỉ có thể thấy đôi mắt đặc biệt làm cho người ta có phản ứng mạnh mẽ đó.

Ngoại trừ đôi mắt lãnh đạm đó ra, hắn còn có thể nghe Hàn Tuấn hỏi, dùng một thanh âm cũng lãnh đạm phi thường mà hỏi hắn:

- Người có phải là họ Lý, có phải tên là Lý Hoại?

- Phải.

- Một trăm bảy chục vạn lượng bạc trong đại nội ngân khố bị mất cắp, có phải do người trộm đi?

- Không.

Hai câu hỏi đó đều là hai câu hỏi phổ thông nhất mà Hình bộ dùng để thẩm vấn phạm nhân, nhưng Lý Hoại nghe lại rất kinh ngạc.

Bởi vì hai câu hỏi đó đều không giống thứ câu hỏi mà Hàn Tuấn nên hỏi. Cả thanh âm của gã đều chừng như biến thành thanh âm của một người khác, biến mất hoàn toàn vẻ lãnh khốc của Hàn Tuấn trước đây.

“Ý của người muốn nói, người và vụ án nội khố hoàn toàn không có quan hệ?”

Hàn Tuấn lại hỏi.

- Phải, hoàn toàn không có quan hệ tới vụ án đó.

- Vậy mấy tháng nay tiền người xài ở đâu ra?

- Tiền tài của ta ở đâu ra, xem chừng cũng không có quan hệ tới người, cả một chút quan hệ chó má gì cũng đều không có.

Câu nói đó Lý Hoại phải vận động hết dũng khí mới nói ra được, hắn hiểu rất rõ không nên ngang tàng vào lúc này, nhưng hắn nhin không được, phải nói như vậy.

Nói xong câu đó, hắn đã chuẩn bị chịu trừng phạt.

Trước mặt Hàn Tuấn mà nói như vậy, cơ hồ không tránh khỏi bị đánh đập tàn nhẫn. Kỳ quái là Hàn Tuấn không ngờ cả một chút phản ứng cũng không có, thậm chí biểu tình trên mặt cũng không có biến chuyển.

- Chuyện gì đây? Tên bộ đầu còn hung tàn hơn cả Diêm Vương sao lại đột nhiên biến thành một người khác như vậy? Tại sao bỗng biến thành khách khí với Lý Hoại như vậy?

Trong bóng tối không ngờ còn có người khác.

“Lý Hoại, nếu người không có quan hệ gì đến vụ án đó, không cần biết Hàn Tuấn hỏi người cái gì, người có chiều theo sự thật mà trả lời”. Người đó nói với Lý Hoại:

“Chỉ cần người nói sự thật, bọn ta sẽ chủ trì công đạo cho người”.

Thanh âm của người đó thành khẩn ôn hòa, hơn nữa còn mang theo sự chính trực và uy nghiêm mà ai ai cũng đều cảm thấy được.

Cũng không biết vì cái gì, Lý Hoại tuy còn chưa nhìn thấy con người đó, nhưng đã sản sinh một lòng tin thân thiết đối với y.

“Hàn tổng bộ, người hỏi lại đi”. Người đó thốt:

“Ta tin rằng hấn sẽ nói thật”.

Hàn Tuấn dặng háng hai tiếng, lại hỏi lại những câu đó theo thứ tự như trước, hỏi Lý Hoại làm sao lại đột nhiên trở thành giàu có xài tiền như nước như vậy.

Đó vốn là bí mật của Lý Hoại.

Nhưng dưới tình huống dị hợm này, trong bóng tối, trong cô đơn, hấn không ngờ lại nói ra bí mật đó.

Nhiều năm trước đây, Thiết Ngân Y trải qua bao năm dài truy lùng tung tích, cuối cùng đã tìm được Lý Hoại ở tòa tiểu thành đó mà dẫn hấn về, để cho hấn gặp mặt phụ thân hấn, cũng để cho phụ thân hấn truyền lại bí kỹ phi đao thiên hạ vô song.

Nhưng Lý Hoại lại vẫn không có cách nào nằm yên, thậm chí cả tháng trời cũng không có cách nào nằm yên. Bởi vì hấn luôn luôn có cảm giác mình không phải là người của Lý gia, không thuộc vào thế giới đó.

Hấn thà như một con chó hoang lăn qua lộn lại trong vũng bùn, cũng không chịu sống trong lụa là châu ngọc. Những thứ đó không thuộc thế giới của hấn. Cho nên hấn đã bỏ trốn.

Một đêm không trăng không sao, cũng không có gió, hấn đến nhà bếp trộm một đồng thịt bò đã luộc chín, gói trong một cái bao to cột túm đầu, vác trên lưng, bỏ trốn khỏi gia tộc mà võ lâm thiên hạ đương kim đều công nhận là đệ nhất gia tộc.

Hấn chịu không nổi sự quản thúc, cũng chịu không nổi thái độ tôn kính đến mức gần như lãnh đạm của đám nô bộc gia nhân.

Bởi vì hấn không hiểu, giữa đám thế gia quý tộc, lễ mạo tôn kính nhất chính là vẻ lãnh đạm. Quá thân mật, quá nhiệt tình, là không tôn kính.

Lý Hoại đương nhiên không hiểu. Một người sinh ra là một đứa trẻ trong bùn đen, làm sao hiểu được thứ đạo lý đó?

Thứ đạo lý đó thậm chí cả đại phú ông bụng phệ mặt nọng cũng đều không hiểu.

Cho nên Lý Hoại đã bỏ trốn.

Chỉ tiếc hắn chưa trốn được xa đã bị Thiết Ngân Y đuổi kịp. Thiết Ngân Y không ngờ cũng không kêu hắn về, chỉ bắt quá giao cho hắn hai thứ, một cuốn sách nhỏ, một cái cầm nang.

- Đó là phụ thân người muốn ta giao cho người.

Trong cuốn sách nhỏ có ghi lại tuyệt kỹ phi đao thiên hạ vô song của Tiêu Lý Thám Hoa năm xưa.

“Những ngày qua, ta tin rằng phụ thân người đã dạy cho người rất nhiều bí pháp liên quan đến phi đao”. Thiết Ngân Y thốt:

“Bằng vào yếu quyết trên quyển sách này và sự khổ luyện của người, ta tin rằng người nhất định có thể luyện thành phi đao của Lý gia, bởi vì người vốn là người của Lý gia, trong máu người vốn có máu có Lý gia”.

- Còn cầm nang?

“Cầm nang đó có gì? Không ai biết”. Thiết Ngân Y đáp:

“Bởi vì cầm nang đó là mẫu thân người muốn phụ thân người giao cho người, bọn ta ai ai cũng chưa từng mở nó coi qua”.

Trong cầm nang chỉ có một tấm địa đồ giản lược, và nhiều lời chỉ dẫn giản lược, chỉ dẫn làm sao để đi tìm chỗ mà tiêu kỳ trên địa đồ chỉ rõ.

Địa đồ đó chừng như phép thuật chỉ bạc hóa vàng.

Lý Hoại tìm đến chỗ đó, đơn độc sống tại đó bảy năm, luyện thành tuyệt kỹ phi đao thiên hạ vô song, cũng tìm ra một bảo tàng tôn phú địch quốc.

Hàn Tuấn tuy một mực miễn cưỡng không chế mình, nhưng khi hắn nghe Lý Hoại kể chuyện đó, trên mặt hắn, thậm chí toàn thân hắn, mỗi một cơ bắp đều đã khiêu động co giật không ngừng.

Người tĩnh tọa trong bóng tối đương nhiên cũng nghe.

“Bảo tàng mà người tìm ra có giá trị rất lớn?” Lão hỏi Lý Hoại.

- Ta tin là giá trị của nó tuyệt không thua gì số bạc bị thất thiệt trong ngân khố đại nội.

Trong bóng tối có tiếng người hít hơi nhẹ, lại thở ra nhẹ, rồi mới từ từ thốt:

- Ta tin lời nói của người là sự thật.

“Cho nên có một chuyện ta không thể không hỏi người”. Người đó hỏi Lý Hoại:

“Mẫu thân của ngươi là ai?”.

- Tiên mẫu họ Thượng Quan.

“Có phải lệnh đường là Thượng Quan Tiểu Tiên?” Người đó vốn luôn rất trầm tĩnh, thanh âm đột nhiên đã biến thành có điểm kích động.

“Không phải”. Lý Hoại đáp, “Tiên di là chị của tiên mẫu, tiên mẫu là muội muội của bà”.

Người trong bóng tối lại thờ dài một hơi:

- Vậy bảo tàng người tìm ra chính là bảo tàng của Kim Tiên bang chủ Thượng Quan Kim Hồng năm xưa còn trên nhân gian?

Câu hỏi đó đương nhiên đã không cần thiết phải trả lời nữa.

Ánh đèn đột nhiên đã thấp sáng.

Lý Hoại lập tức hiểu rõ tại sao Hàn Tuấn lại biến thành một người khác hẳn như vậy.

Gian phòng tối tăm đó nguyên lai là một đại sảnh rộng rãi hoa lệ, ngoại trừ Hàn Tuấn ra, trong đại sảnh còn có chín người.

Chín người đó tuy đều tĩnh tọa bất động, Lý Hoại cũng không nhận ra bọn họ, nhưng nhìn thoáng qua cũng đủ biết bọn họ không phải là người tầm thường. Khí độ và thần tình của bọn họ đã đủ để biểu hiện thân phận của bọn họ.

Dưới sự giám thị của chín người đó, Hàn Tuấn làm sao mà dám vọng động.

Một lão nhân gầy gầy đeo thắt lưng tử bào huyền ngọc chậm chậm thốt:

- Ta biết ngươi chưa từng gặp qua ta, nhưng ta tin rằng ngươi nhất định biết danh tánh của ta.

Lão nhân khí độ cao nhã đó nói tiếp:

- Ta họ Từ, tên là Kiên Bạch, hiệu là Thanh Thạch.

Thanh âm của lão vừa thân thiết, vừa ôn hòa, chính là người nói chuyện trong bóng tối hồi nãy.

Lý Hoại đương nhiên biết lão.

Từ gia và Lý gia có mối giao tình thân thiết từ bao đời, Thanh Thạch lão nhân và Lý Mạn Thanh tiên sinh lúc còn niên thiếu đã kết nghĩa huynh đệ. Chỉ bất quá lão thừa lệnh gia huấn mà đi đường chính thống, tú tài, cử nhân, rồi tiến sĩ, có chân trong Hàn Lâm Viện, đến nay đã là quan nhất phẩm.

Bằng vào thân phận của lão, làm sao mà lại dính dáng vào chuyện này?

Thanh Thạch lão nhân chùng như nhìn thấy mối nghi hoặc trong tâm hấn.

Nhưng Lý Hoại không nghe.

Bởi vì trong tâm Lý Hoại còn có nhiều lời nói vang vọng lại, những thanh âm khác đều không nghe.

- Người làm cha, lòng lo lắng quan thiết đối với con mình, vĩnh viễn con mình tưởng tượng không được.

- Người nên hãnh diện mình là con của phụ thân mình.

- Từ đây về sau, người nên làm gì, muốn làm gì, đều do người tự quyết định.